

392 035

Késégheleni¹ Lőcsei nyomatócsap.
(1. kiadás Magyar. Királyság. 1876. 319-20 l.
Kisb. Károlyfal. 417 1/2 a.)

E példányban megvan A. 1. 4. 5. 8. le-
vel.

H. 2932

OLDI

HAR

VALO

I A.

H

NEK,

égen szer
berkedé

g-v^e

én

Az

z nap

Ja

a meg-t. s.

Author AN. S. B. KÓRÓSI ATA

KI, Minij. Mező-Csárvafásas.

Nyomtattatott M. DC. LVI. éftendóben.

Mbernek elméje gondollya-meg utát,
Isten igazgattya annak ő járását,
Fejedelmeknek-is sziveknek szándékát,
Vezérli hogy tegyék néki akarattját.

Valakinek utát az Isten kedvelli,
Annak ő járását holdogul vezérli,
Még ellenségét-is baráttyává térszi,
Mindeniket szépen egyben békélteti.

Ellenben pediglen ő azt cselekeszi,
Valakinek utát bánnya s' nem kedvelli,
Annak ő járását nem szerencsésíti,
Joakaroját-is ellenséggé térszi.

Hadaknak vezére, táborok mestere,
Ki jó moddal állatsz mindeneket helyre,
Szépen rendezed-el őket útközetre,
Adíz erőt népednek a' győzedelemre.

Hadat hirdettének, táborban készülnek,
Dob szoval erednek, zászlokat emelnek,
Mely alá vitezek szépen seregelnek,
Majd hírével léczen Havasalföldönök.

Máthe Vajda meg-holt, országunknak nagy
A' mi szerencsénknek élne ne bannok bár,
Mert a' meddig éle volt olyan mint vég vér,
Nem jöhettet reánk könnyen Török Tatar.

Havasalföldében sem lett volna romlás,
Nem hallatott volna annyi sívás rivás,
Sem pedig másoktól fok el-huzás vonás,
Az miolta meg-holt nem támatott olyan más,
Holta után hamar pártütés támada,

Szegény Magyarokra olyan törvényt raktak,
Fő rends' köz vitézből rabokat hajtsanak,
Fejedelmünk penig vigyék a' Császárnak.

A' Szimijén azért ottan el-készüle,
Minden készségével táborunkra üle.
Lövő szereszmival erőssen löte.

A' tábor-is azon mindgyárt fel-zendüle.

Fejedelmünk hamar vévén ezt észében,
Hogy ellenség vagyon tábora széliben,
Ottan a' sereget állattya szép rendben,
Trombitát fuvának sátor ellenében.

Mindgyárt Fejedelmünk tábori ruhában,
Fel-öltözvén hamar karvasban sisakban,
Állattya a' népet forgodik azonban,
A' vitézek voltak előlcsatázásban.

Noha egy először népünket meg-tolyák,
Egy kevesé őket viz mellé szoríták,
De a' gyalogokat nékie fordíták,
Némerekkel edgyút menten meg-indíták.

Vigan vagyon ezen a' Magyar nemzetség,
Hogy Fejedelmünkben vagyon olly mérészség,
A' melytől meg-ijed az hideg ellenség,
Féltékben sokakat le-üt a' betegség.

Isten fel-ruházta őtet eszeleggel,
Es fel-öltöztette hathato fegyverrel,
Hogy midőn meg-indul tábori népével,
Imitt amott látta ellenségét szélyel.

Igaz Ura s' tagja mi szegény hazánknak,
Nem ad semmiben helyt rosz akaroinak,
A' kik alattomban Erdélyre szomjaznak,
Fegyvere éliről innya ad azoknak.

David vitézinek ilyen képpen szolla,
Mennyetek el úgy mond előttem az hadba,
En is utannatok el-megyek azomba,
Nem maradok itthon el-izantam magamba.

De a' vitéz rend s'aki így felele,
Ne jőj el mi velünk mert ha lesz el-esve,
Annyit tesz egyedül személyedre nézve,
Mint ha mi közzülünk tiz ezer el-veszne.

Lehetek olyanok Fejedelmünk körül,
A' kik így szollottak a' vitézek közzül,
Vallyon Fejedelmünk hadba miért kezzül,
Véghez vihetnek ott mindent nála nélkül.

Merrha valamiként a' dolog történik,
Hogy mi Fejedelmünk a' csatán el esik,
Tiz ezer vitéznél károsbnak tartatik,
Azert honn maradni jobbnak ítéltetik.

De azt Fejedelmünk magában el szánta,
Hogy országgal együtt el-mennyen az hadba,
De már nem azért hogy magát mutogassa,
Hanem forgóloogyek ha szükség kívántya.

Ha Molduvában-is benn leherett volna,
Magyarban annyi kár ott nem eset volna,
Kozákokban többen el-hullottak volna,
Fegyvernek elire mert hanyattak volna.

Kemény Janos is már nagyon fel-üléffel,
Bíztattya a' abort szerén szerte ezzel,
Hozzá vitéz hozzá a' Jesus hirivel,
Nékünk adgya Isten legyünk rajta kezzel.

Gyalog Kapitány is nem kevesse fárad,
Mert sok bizrato szo szájából ki-szakad,
Ellenseget őni ott a' csatán szabad.

Mind addig kell vinni mig az Nap el-halad.

Mikéfis mint vitéz magát nem kimilli,
Ellenségnek népet igen űzi s' vesztri,
Vérrel fordul vissz a fegyverének éli,
Mind addig kergeti mig Ploest el-éri.

Barcsáival együtt vitézek fárattak,
A nagy viadalban igen el-lankattak,
Lovak is alattok felette bádgyadtak,
Addig el-fetértült mig Ploestig juttak.

Borós hűségű nagy igen megyen elől,
Jo vitéz láttya mellette kér felől,
Bátor ő népével nem is fel senkiöl,
Fénlík a' fegyver ellenség véretől.

A' máfik Boros táborággal megyen,
Ellenség népében hogy sokat ölheszen,
Jo vitéz itti befedével legyen,
Nosza jo vitézek minden ember legyen.

Gaudi Kapitány is vitéz Németekkel,
Lőt ellenséget rettenetelsséggel,
Forgodik maga is nem gondol senkivel,
Ellenség előtte fut nagy rez ketéssel.

Maxfel Kapitány is vitéz biztatty,
Seregével ő is ellenségnek váltta,
A' Szimin táborát egymástól szaggattya,
Magát népeivel vitézül forgattya.

Gellyén Kapitánnyal vitézek nyargalnak,
Köztök betűje nincs a' rosz katonának,
A' kik véle vadnak ellenséget ontnak,
Lovaiknak lábok vérrel festve vadnak.

Bánházi Kapitány ha kezével nem is,
Mint hogy el-költ tőle a' régi idő is,

De mint próbált vitéz még a' nyelvével-is,
Birtattya vitézit ne félyen fenki-is.

Kovács Kapitány-is fegyverét forgattya,
Ellenségnek népét igen úzi s' hajtya,
A' kit kézre vehet életben nem hadgya,
Hogy jól nem forgodott fenki nem mondhattya.

Jármí Kapitány-is siet ellenségre,
Jó vitézit nézi két felől mellette,
Ellenséget hánnak köztők kéztől kézre,
Ő vitézségeknek meg-vagyon a' híre.

Hadnagy Kapitány seregivel siet,
Ellenségnek népén meg láttya mit tehet,
Kímélést nem teszzen a' kit elé vehet,
Vitézivel edgyütt forgodik mint lehet.

Harsányi Kapitány vitéz Hajdusággal,
Vágja ellenséget olly nagy harfogással,
Meg-szédült Szimin már vagyon el-omlással,
Nem gondolnak semmit holt test tapodással.

Puskások Hadnaggya által ment Téláson,
Az ellenség véle láttya szemben vagyon,
Vitézi forgodnak vagdalkoznak bátron,
Láttyák hogy vér csepeg nem irtoznak azon.

Nofza hozzá Magyar előttd a' proba,
Menny elé a' csatán mit busz a' bokorba,
Vond-ki fegyveredet ne tartsad tokjába,
Tisztel séged lézen ha jó herfz hazádba.

A' Magyarság előtt Szimin hull és csik,
Mező és a' bokor holt testel rakodik,
Az égi madarak válogatva elzik,
Sok ki-omlott vérből föld-is bővön ifzik.

Magyarok előttők ellenséget hajtnak,

Stéphán és Koztándi két Oláh Vajdától,
Mikor el-butsztak mind hárman egymással,
Nem tirkolhatták-el magok könyhullástól.

Fejedelmünk azért mi szegény hazánkat,
Birhassa békevel romlott országunkat,
Ne láthassa fenki szomorúságunkat,
Tölkhesünk örömmel el-folyo napunkat.

A' Stéphán Vajda-is Molduva-országát,
Birhassa békevel mint szintén hazáját,
Várhassa örömmel nap fel-támadását,
Békevel láthassa el-is nyugovását.

Koztándi Vajda-is Havasalföldében,
Utalkodgyék vigan o lakó helyében,
Tartsa-meg hűséget hozzánk mindenekben,
A' mellyert fogadott sátor közepiben.

Aldafel az Isten mitőlünk ertette,
Hogy mi taborunknak maga lőn vezére,
Fejedelmünket-is szerentséssé tette,
Boldog örömmel lőtt onnét meg-térése.

Ez után-is minden hadi vifelés'en,
Lég-en olyan erős mint nap fény dél színben,
Hogy mikor ellenség jöved vele szemben,
Fulson es szaladgyon előtte felteben.

Havasalföldében bánattal nem mentünk,
Sem pediglen onnét szomorún sem jöttünk,
Mert ellenség népen diadalmat vettünk,
Mellyért Istenünknek Innepet szenteltünk.

Mint hogy Fejedelmünk hadaival benn volt,
Táborunk ezt látván bátorságot vett volt,
De ellenség győző nem csak mi népünk volt,
Hanem kiváltképpen a' mennyei Ur volt.

Senki azért magát ezzel el ne hidgye,
Hára megé pengig lstenét se vessé,
Hanem a' ki tudgya előtte, vífellye,
Mert nem tudgya senki mit hoz nap fel-jöte.

Istenünknek neve áldásék érette,
Hogy Fejedelmünket kedvelte szerette,
Mert a' menyí földön el-terjedet hire,
Mind annyi nemzetség ismérkedik vele.

Valamig a' nap s' hold az égen fenn lesznek,
Sűrűszép csillagok oda fel fénlenek,
Mind addig békeség adásék földünknek,
Ne árhasson senki szegény nemzetünknek

Ezer hatszáz felet irván ötven órben,
Nagy háboruság lón Havalföldében,
Kérjük a' szent Istent mi könyörgésünkben,
Ne efsék ilyen fors soha mi földünkben.

Irtam munkálkodtam sokat gondolkodtam,
Havalföldében noha benn nem voltam,
De kik oda voltak tollók tudakoztam,
Mező-Csávás az hol versekben formáltam.

Ez éneket irák egy fő Ur kedvéjert,
A' Fejedelemnek egyik Ur hívéjert,
Régi jó Urának emlekezetiért,
Ha mi vétek benne ne vesséd meg azért.

V E G E.

ERDÉLYI MUSEUM

Don. 91-74

BCU Cluj / Central University Library Cluj